

Αθήνα / Athens
02-22 Μαΐου 2012 / 02-22 May 2012

Επεισόδια Εκδορών
Episodes of Abrasions

ΑΙΧΕΙΛΗΣ

για τον Τάσο
in honour to Tassos

ΛΕΥΚΗ ΧΡΙΣΤΙΔΟΥ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1946.
Σπούδασε Οδοντιατρική στο
Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο
Θεσσαλονίκης και στο University of
Birmingham, Αγγλία (PhD). Επίσης
σπούδασε Φυσική Ανθρωπολογία στο
University of Cambridge, Αγγλία.

LEFKI CHRISTIDOU

Was born at Thessaloniki in 1946.
She has studied Dentistry at the
University of Thessaloniki and at the
University of Birmingham, UK (PhD).
She has also studied Natural
Anthropology at the University of
Cambridge, UK.

Ατομικές Εκθέσεις

- 2012 - Caid Centre, Αθήνα
2004 - Millefiori Art Space, Αθήνα
1993 - Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη
1992 - Αίθουσα Σκουφά, Αθήνα
1984 - Ζήτα-Μι,, Thessaloniki
1984 - Αίθουσα Σκουφά, Αθήνα
1977 - ΩΡΑ, Αθήνα
1976 - Ζήτα-Μι, Θεσσαλονίκη

Personal Exhibitions

- 2012 - Caid Centre, Athens
2004 - Millefiori Art Space, Athens
1993 - Paratiritis, Thessaloniki
1992 - Skoufa Gallery, Athens
1984 - Zita-Mi, Thessaloniki
1984 - Skoufa Gallery, Athens
1977 - ORA, Athens
1976 - Zita-Mi, Thessaloniki

Η ανακύκλωση του ελληνικού περιπτέρου

Το αρχείο είναι το κύριο και βασικό στοιχείο μιας δουλειάς που διαφρεύει αρκετές δεκαετίες, πριν καν το ζήτημα της αρχειοθέτησης εισέλθει απαιτητικά στην εικαστική ζωή της δεκαετίας 1990-2000.

Η άναπαραγωγή της πραγματικής εικόνας στη ζωγραφική, μέσα από τα αρχειοθετημένα ερεθίσματα που δέχεται το μάτι του περαστικού στους δρόμους της πόλης, υπήρξε ένα άλλο αίτημα στην πόπλισθεση της ζωγράφου.

Η καταστροφή της λαμπερής εικόνας της διαφήμησης και η μετατροπή των προιόντων λαϊκής κατανάλωσης σε τέχνη, το τρίτο στάδιο μιας σοβαρής και ευαίσθητης δουλειάς που εκφράζει, αφ' ενός την παραδοχή του αδιεξόδου, αρκετών, από όσα, σοβαροφανώς, ορίσαμε ως τέχνη και αφ' ετέρου, το ελληνικό μας ζήτημα, στις μνημονιακές ημέρες που διάγουμε.

Λευκή Χρηστίδου, η καλλιτέχνης που, φωτογραφίζει και δημιουργεί αρχείο, από τη δεκαετία 1970, μεταφέρει το αρχείο στη ζωγραφική 'σε συνεχή ροή επίπονης δουλειάς και σήμερα, τοποθετεί την εικόνα στους στραπατσαρισμένους τενεκέδες της πόπλισθησης των ευρείας κατανάλωσης αγαθών.

Είναι η συνέχεια μιας δουλειάς με ειδικό βάρος, την οποία γνωρίζετε, ίσως, από κάποια περίπτερα που έχει εκθέσει η καλλιτέχνης. Μια δουλειά ταυτισμένη, με ένα τρόπο, με την ιστορία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, μέσα από την μετάλλαξη των εικόνων των δρόμων, τα πλούσια και τα φτωχά περίπτερα [mini market] τις κακογουστιές και τα πανωσηκώματα της τέντας, το ντύσιμο και τις συμπεριφορές των περαστικών. Οι γνώστες της δουλειάς της Λ.Χ. βλέποντας τη χρονολόγηση των έργων, μαθαίνουν πότε αποσύρθηκε το algon και ήρθε η

ασπιρίνη, πότε μπήκε το depon και πότε το τσάι και κυρίως, η coca cola, σύμβολο λαικής κατανάλωσης και όχι μόνο, στο τόπο του.

Ο μικρός χώρος του περιπτέρου, ζωτικό στοιχείο της πόλης, τα τακτοποιημένα είδη στα ραφάκια του εσωτερικού και κυρίως οι επιγραφές στο κέλυφος του θησαυρού, το παράρτημα-ψυγείο, οι τέντες και οι διαφημίσεις πάνω από το περίπτερο, η επιθυμία της αναφοράς στη πόλη. Και η ιστορία της πόλης. Από την εσωτερική μετανάστευση στην ανάθεση του περιπτέρου στο μετανάστη που τα κατάφερε στη πόλη μας, από το περίπτερο με τα ελάχιστα στο λουσάτο περίπτερο και γύρω κάποιοι σιωπηλοί πεζοί, να αλλάζουν παλτά.

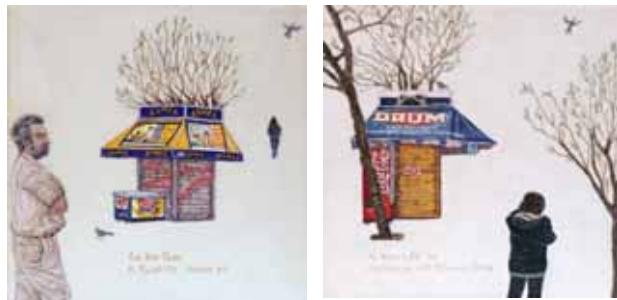
Στην δεξαμενή των φωτογραφημένων περιπτέρων που επιβεβαιώνουν την αντίληψη των αλλαγών της κάθε περιοχής, θα μπορούσε να προστεθεί η κυρία με το σινιέ παλτό που ζητά χαμηλόφωνα, κοντά στην επέκταση του περιπτέρου της γειτονιάς, τη συνδρομή του περαστικού για να αγοράσει φάρμακα. Είναι η Αθήνα, των άπειρων ενοικιαστηρίων, των σκοτεινών δρόμων, των περιπτέρων που δεν διανυχτερεύουν πιά.

Παγιδευμένα αυτοκίνητα, αυτόχειρες στο Σύνταγμα, ουρές στα συσίτια, χαμηλοί ήχοι και ψίθυροι μη ακούσει η πατρίδα και πληγωθεί.

Η Λευκή, δουλεύει τα σκουπίδια των περιπτέρων. Πεταμένες κονσέρβες, τενεκέδες, πατημένα από αυτοκίνητα κουτιά αναψυκτικών, απορρίμματα ενός ένδοξου περιπτέρου που ανιχνεύει τα κοινωνικά αίτια μέσα από τα πολιτικά κίνητρα που παράγουν την σύγχρονη μας ιστορία. Τσαλακωμένο, στραπατσαρισμένο περίπτερο, η δόξα της πόπι-άρτ, δεν ζεί πιά στην Αθήνα, με τη φόρμα του, μόλις και να διακρίνεται και τις λεξεις-σύμβολα, της διαφήμισης, ξεθωριασμένες. Ενας μακάριος φτηνιάρης πλούτος, λίγων ευρώ, έχει μπεί στην ανακύκλωση της τέχνης, μαζί με το τέμενος της μικροαστικής μας κατανάλωσης.

Η δουλειά της Λ.Χ. μεστή στην εξέλιξη της, αναπαράγει την εικόνα σε τρισδιάστατη εκδοχή, αππή και κοφτερή. Το έργο ταυτίζεται με τη ιστορία του δρόμου, στο περίπτερο του Νότου, με την ακυρωμένη διαφήμιση. Μένει η στραπατσαρισμένη φόρμα και η ανάμνηση του κλέους στα εναπομείναντα ράκη που έχουν την πρόθεση να φτιάξουν ένα νέο μνημείο δημοκρατίας σε ανακύκλωση.

Μια ζωντανή εικαστική δουλειά που συμπίπτει έντονα πολιτική στα ζητήματα της Ελλάδας σήμερα.

The recycling of the Greek kiosk

Archives are the main and fundamental element of a work-body which has been enduring for decades, even before the issue of filing permeated, in an exacting manner, the artistic life-force of the period 1990 – 2000.

The reproduction of the real image in painting through filed stimuli, as received by the eye of a flâneur, has created a differentiated demand to the artist's pop disposition.

The destruction of advertising's glossy image and the conversion of the popular consumption products – the third stage of the artist's serious and sensitive work –expressed, on one hand, as acceptance of a given stalemate caused by most of what we toplofty defined as art, and on the other, by the current austerity measures.

As an artist, Lefki Christidou, has been photographing and creating archives since the 1970s, conveying these exact archives into painting within the consistent flow of her toilsome work, while, nowadays, she is visualizing her oneness onto the battered tins of her pop recollection of broad consumption commodities.

It is the continuity of an art work particularis, which one might know from the artist's previous exhibitions. A work identified, in some ways, with the history of Athens and Thessaloniki, through the pictorial transmutation of city streets, "rich" or "poor" kiosks (mini markets), urban vulgarities, lifting up and down the awnings, the dress-codes and behaviors of passers-by. A connoisseur in Christidou's oeuvre cognizes, by perusing the chronology of her works, when algon was withdrawn from the market and was substituted by aspirin, or when

ασπιρίνη, πότε μπήκε το depon και πότε το τσάι και κυρίως, η coca cola, σύμβολο λαικής κατανάλωσης και όχι μόνο, στο τόπο του.

Ο μικρός χώρος του περιπτέρου, ζωτικό στοιχείο της πόλης, τα τακτοποιημένα είδη στα ραφάκια του εσωτερικού και κυρίως οι επιγραφές στο κέλυφος του θησαυρού, το παράρτημα-ψυγείο, οι τέντες και οι διαφημίσεις πάνω από το περίπτερο, η επιθυμία της αναφοράς στη πόλη. Και η ιστορία της πόλης. Από την εσωτερική μετανάστευση στην ανάθεση του περιπτέρου στο μετανάστη που τα κατάφερε στη πόλη μας, από το περίπτερο με τα ελάχιστα στο λουσάτο περίπτερο και γύρω κάποιοι σιωπηλοί πεζοί, να αλλάζουν παλτά.

Στην δεξαμενή των φωτογραφημένων περιπτέρων που επιβεβαιώνουν την αντίληψη των αλλαγών της κάθε περιοχής, θα μπορούσε να προστεθεί η κυρία με το σινιέ παλτό που ζητά χαμηλόφωνα, κοντά στην επέκταση του περιπτέρου της γειτονιάς, τη συνδρομή του περαστικού για να αγοράσει φάρμακα. Είναι η Αθήνα, των άπειρων ενοικιαστηρίων, των σκοτεινών δρόμων, των περιπτέρων που δεν διανυχτερεύουν πιά.

Παγιδευμένα αυτοκίνητα, αυτόχειρες στο Σύνταγμα, ουρές στα συσίτια, χαμηλοί ήχοι και ψίθυροι μη ακούσει η πατρίδα και πληγωθεί.

Η Λευκή, δουλεύει τα σκουπίδια των περιπτέρων. Πεταμένες κονσέρβες, τενεκέδες, πατημένα από αυτοκίνητα κουτιά αναψυκτικών, απορρίμματα ενός ένδοξου περιπτέρου που ανιχνεύει τα κοινωνικά αίτια μέσα από τα πολιτικά κίνητρα που παράγουν την σύγχρονη μας ιστορία. Τσαλακωμένο, στραπατσαρισμένο περίπτερο, η δόξα της πόπι-άρτ, δεν ζεί πιά στην Αθήνα, με τη φόρμα του, μόλις και να διακρίνεται και τις λεξεις-σύμβολα, της διαφήμισης, ξεθωριασμένες. Ενας μακάριος φτηνιάρης πλούτος, λίγων ευρώ, έχει μπεί στην ανακύκλωση της τέχνης, μαζί με το τέμενος της μικροαστικής μας κατανάλωσης.

Η δουλειά της Λ.Χ. μεστή στην εξέλιξη της, αναπαράγει την εικόνα σε τρισδιάστατη εκδοχή, αππή και κοφτερή. Το έργο ταυτίζεται με τη ιστορία του δρόμου, στο περίπτερο του Νότου, με την ακυρωμένη διαφήμιση. Μένει η στραπατσαρισμένη φόρμα και η ανάμνηση του κλέους στα εναπομείναντα ράκη που έχουν την πρόθεση να φτιάξουν ένα νέο μνημείο δημοκρατίας σε ανακύκλωση.

Μια ζωντανή εικαστική δουλειά που συμπίπτει έντονα πολιτική στα ζητήματα της Ελλάδας σήμερα.

10
•

14
•

20

•

21

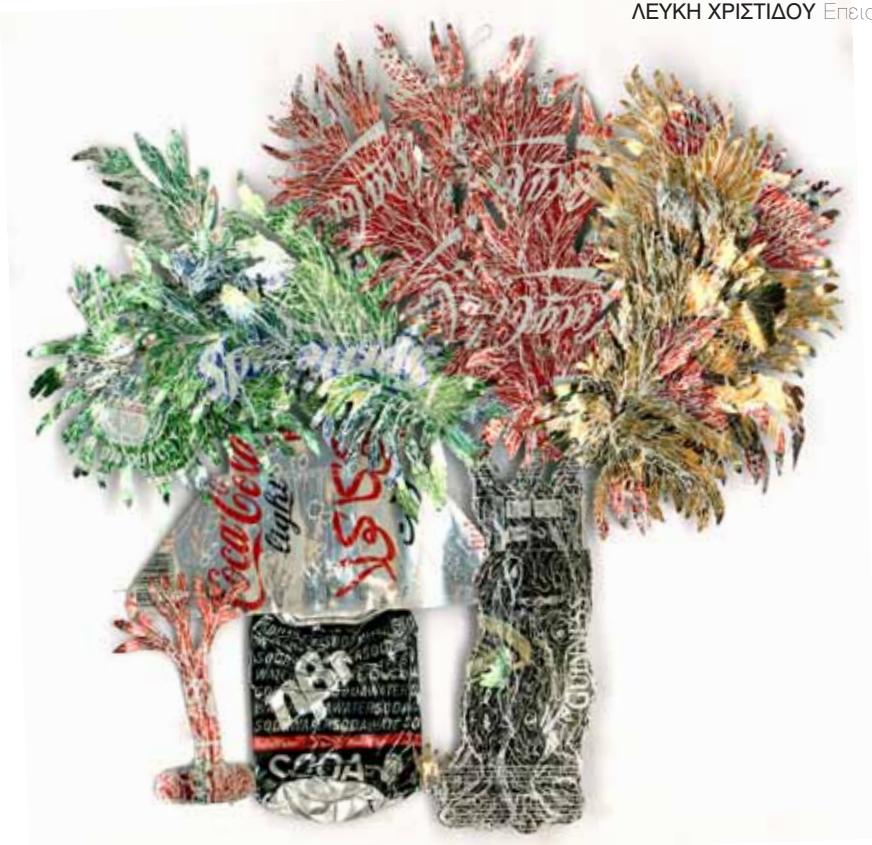

24

•

28

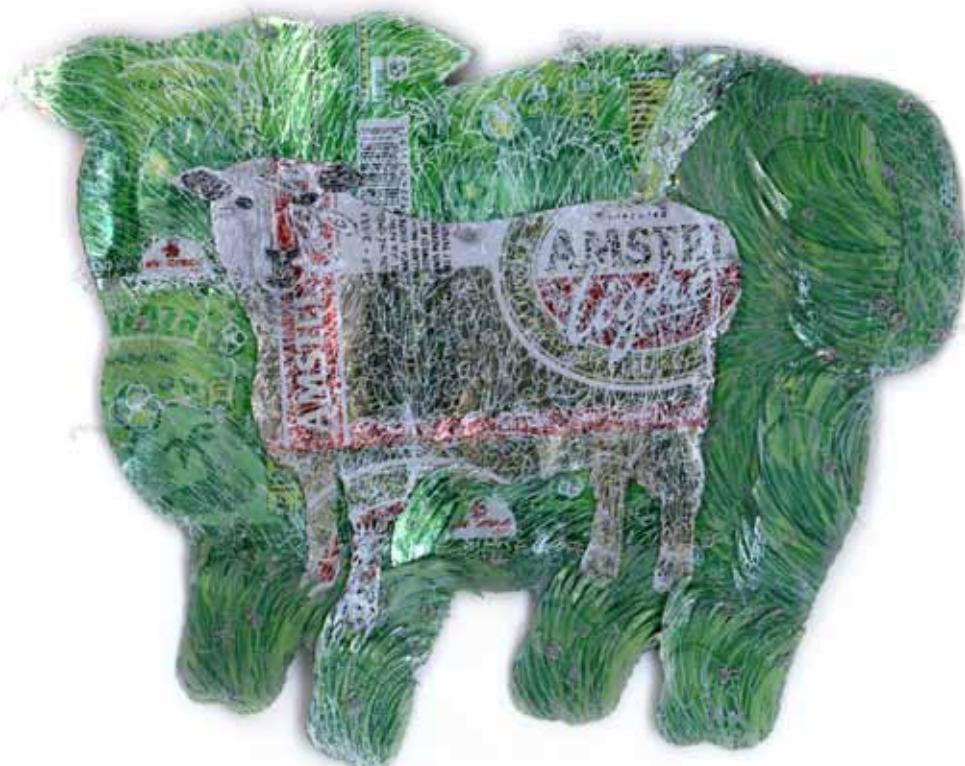

30
•

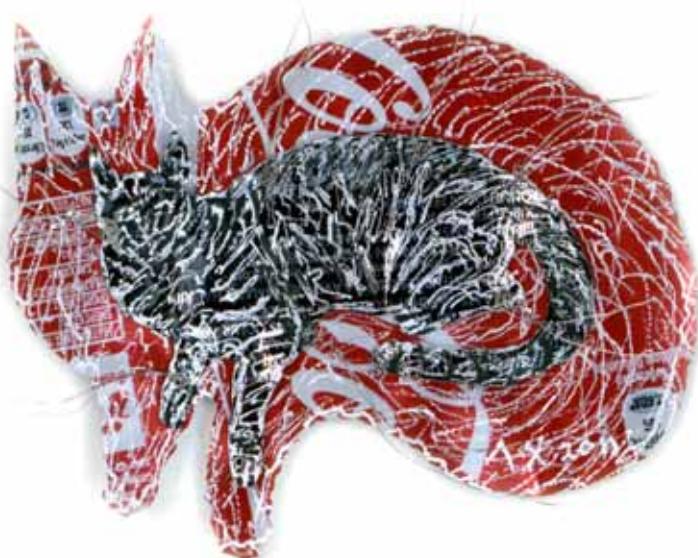

31

32

www.lefki-christidou.com
e-mail: lchriss@otenet.gr

Πολυκράτους 6, 182 33 Αγ. Ι. Ρέντης
www.caid.gr

